

1.11.

KESKIVIIKKOSARJA 5

Musiikkitalo klo 19.00

Erich Höbarth, kapellimestari ja violino piccolo

Soile Isokoski, sopraano

Aapo Häkkinen, urut

Georg Friedrich Händel: Concerto grosso op. 3/5 d-molli 12 min

I (Largo)

II Allegro

III Adagio

IV Allegro ma non troppo – Allegro

*Georg Friedrich Händel: Konsertto uruille,
orkesterille ja continuoille nro 1 g-molli HWV289 op.4/1* 11 min

1. Larghetto a staccato

2. Allegro

3. Adagio

4. Andante

*Georg Friedrich Händel: Konsertto uruille,
orkesterille ja continuoille B-duuri HWV 294 op. 4/6* 12 min

1. Andante allegro

2. Larghetto

3. Allegro moderato

*Georg Friedrich Händel: Concerto grosso C-duuri
"Alexanders feast"* 17 min

I Allegro

II Largo

III Allegro

IV Andante Non Presto

VÄLIAIKA 20 min

Johann Sebastian Bach: Brandenburgilainen konsertto nro 1 F-duuri BWV1046 20 min

1. (Ilman tempomerkintää)
2. Adagio
3. Allegro
4. Menuetti – Trio 1 – Polacca – Trio 2

Johann Sebastian Bach: Kantaatti nro 82 BWV82 "Ich habe genug" 24 min

1. *Ich habe genug* (aaria)
2. *Ich habe genug* (resitatiivi)
3. *Schlummert ein, ihr matten Augen* (aaria)
4. *Mein Gott! wann kommt das schöne: Nun!* (resitatiivi)
5. *Ich freue mich auf meinen Tod* (aaria)

Väliaika noin klo 20.10.

Konsertti päättyy noin klo 21.30.

Suora lähetys Yle radio 1:ssä ja verkossa yle.fi/areena.

Konsertin alkupuoli nähdään Yle Teeman RSO Musiikkitalossa -ohjelmassa 5.11. ja uusintana Yle TV1:ssä 11.11.

Jälkipuoli esitetään Yle Teemalla 12.11. ja uusintana Yle TV1:ssä 18.11.

BAROKIN KAUDEN SAKSALAISET JÄTTILÄISET JOHANN SEBASTIAN BACH JA GEORG FRIEDRICH HÄNDEL

Johann Sebastian Bach ja Georg Friedrich Händel – ikätoverit ja maanmiehet – muodostavat kiinnostavalta tavalla toisiaan täydentävän parin. Vaikka heidän välillään on monia yhdistäviä tekijöitä, nousevat erot näkyvämmiksi. Bach eli ja loi uransa Pohjois-Saksassa, ja vaikka häntä arvostettiin varsinkin ammattipiireissä jo omana aikanaan, hän saavutti mainetta suhteellisen rajatulla maantieteellisellä alueella. Händelistä puolestaan kehittyi aito kosmopoliitti, joka Saksassa vietettyjen nuoruusvuosien jälkeen keräsi kokeneita Italiassa ja teki 1710-luvulta lähtien elämäntyönsä Englannissa

nousten uuden kotimaansa musiikin juhlitukseksi johtohahmoksi.

Jos erosivat Bachin ja Händelin uran ulkoiset piirteet toisistaan, erosivat myös heidän tuotantojensa painopisteet. Bach kokeili omaan ensyklopedistiseen tyyliinsä oopperaa lukuun ottamatta lähes kaikkia ajan suosimia teoslajeja ja loi mestariteoksia melkein kaikessa, mihin ryhtyi, yhtä lailla soitinteoksissa kuin kantaateissa ja suurissa passioissa. Myös Händel oli laaja-alainen säveltäjä, mutta hänellä painopiste on selvemmin suurissa vokaaliteoksissa, ensin oopperoissa, sitten oratorioissa.

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL (1685–1759): KONSERTTOJA OODISTA ALEXANDER'S FEAST JA CONCERTO GROSSO OP. 3 NRO 5

Händel matkusti Englantiin ensimmäisen kerran 1710 ja asettui maahan pysyvästi kaksi vuotta myöhemmin. Hän sai maan kansalaisuuden 1727 ja omaksui samalla nimestään englantilaisen muodon George Frideric Handel. Aluksi hän saavutti mainetta italialaisten oopperoiden säveltäjänä, mutta kun yleisön kiinnostus niitä kohtaan alkoi laantua 1730-luvulla, hän löysi itselleen uuden mestarilajin oratoriosta.

Alexander's Feast sijoittuu juuri tähän 1730-luvun murroskauteen Händelin uralla. Se on suurimuotoinen, lähes parituntinen vokaaliteos solisteille, kuorolle ja orkesterille, ei varsinaisen oratorio mutta kyllä sukua sellaisille. Sen lähtökohtana John Drydenin (1631–1700) samanniminen vuonna 1697 kirjoittama oodi musiikin suojeluspyhimyksen Pyhän Cecilian päivää varten, jonka sävelsi musiikiksi

Jeremiah Clarke. Händel ei käyttänyt omassa teoksessaan Drydenin oodia sellaisenaan vaan irlantilaisen kirjailijan Newburgh Hamiltonin (1691–1761) siitä laatimaa librettoa. Teoksen ensiesitys Lontoon Covent Gardenissa helmikuussa 1736 oli suurmenestys ja kannusti entisestään Händeliä siirtymään oopperoista suurten kuoroteosten pariin.

Teos kertoo Aleksanteri Suuresta, joka viettää rakastettunsa Thaiin kanssa juhlia Persian valloittamisen kunniaksi. Muusikko Timoteus laulaa ja soittaa lyyraansa, ja hänen johdattelemaan Aleksanteri eläytyy eri tunnetiloihin. Timoteuksen musiikin voima saa Aleksanterin lopulta muistelemaan suuttuneena persialaisten julmuuksia aiemmassa sodassa, ja hän sytyttää Persepoliksen tuleen. Teos kuvastaa musiikin voimaa ihmisten tunteisiin, ja sillä onkin alaotsikko "The Power of Music".

Alexander's Feastin erikoisuutena olivat siihen upotetut soitinkonsertot. Niitä oli kaikkiaan kolme: konsertto harpulle B-duuri (HWV 294) teoksen ensimmäisessä osassa, concerto grosso C-duuri (HWV 318), joka esitettiin kahden osan välissä, ja urkukonsertto g-molli (HWV 289) teoksen toisessa osassa. Harppukonsertto sai uuden muodon urkukonserttona, jollaisena se sisältyi yhdessä Alexander's Feastin g-molli-konsertton kanssa kuuden urkukonsertton kokoelmaan opus 4. Kokoelman julkaisi John Walsh 1738, ja myös sen muut urkukonsertot oli alun perin sävelletty esitettäväksi Händelin suurten vokaaliteosten yhteydessä. Samalta pohjalta syntyivät myös myöhemmän opuksen 7 urkukonsertot.

Händelin käytössä olleet yksisormioiset englantilaiset kamariurut ohjasivat osaltaan hänen urkukonserttojensa ilmaisuja ja antoivat niille kamarimusiikkilista ilmettä. Alkuperäisen harppukonsertton sisällyttäminen oodiin ei ollut mikään irrallinen ele, sillä se liittyy tekstikohtaan, jossa puhutaan Timoteuksen lyyransoitosta. Toisaalta sovitus uruille luontuu myös hyvin ajatellen alkuperäisen oodin yhteyksiä Pyhään Ceciliaan, sillä tämä oli paitsi muusikkojen myös nimenomaisesti urkujen suojeluspyhimys. Urkukonsertto B-duuri on ääriolosuhteissaan kepeähkön valoisa teos, jota syventää hitaan keskiosan sielukas ilmaisu. Myös konsertossa g-molli vakavat sävyt painottuvat hitaisiin osiin, jotka ovat tässä neliosaisessa teoksessa ensimmäisenä ja kolmantena. Toista, G-duurissa osaa värittää konsertoiva kuvioisuus, ja päätöksenä on menuettin tahdissa liikkuva voimakaspiirteinen osa.

Händelin soitinteosten joukossa opuksen 3 kuusi concerto grossoa muodostavat hankalan tapauksen. Händelin suosio vokaalimusiikin säveltäjänä oli aiheuttanut suurta kysyntää myös hänen soitinteoksilleen, ja joskus kysyntä aiheutti suoranaisia vääristymiä kuten hänen ensimmäisen concerto grosso -kokoelmansa (op. 3) tapauksessa. Kokoelman julkaisi 1734 John Walsh koostamalla ja muokkamalla sen Händelin aiemmista teoksista. Händelillä ei ilmeisesti ollut mitään tekemistä opuksen 3 editoinnin kanssa. Poikkeuksen tekee kuitenkin konsertto nro 5 d-molli (HWV 316), sillä vaikka sekin koostuu aiemmista kappaleista tehdyistä sovituksista, on Händel luul-

tavasti itse ollut muokkaustyön takana. Viisiosaisen teoksen osina ovat vakavahenkinen Larghetto, liikkuva fuuga, hillityn sisäistynyt Adagio, tarmokas Allegro ma non troppo ja eloisa Allegro.

Alexander's Feastin concerto grosso C-duuri ei sisälly kumpaankaan Händelin concerto grossojen kokoelmaan (op. 3 ja 6) vaan ilmestyi erillisenä teoksena 1740. Sen solistiryh-

män muodostavat kaksi viulua ja sello; jousten lisäksi soittimistossa on kaksi oboeta, bassolinjaa vahvistava fagotti ja continuo. Neliosaisen teoksen avauksena on energinen allegro, jota seuraa pastoraalisen surumielinen hidas osa. Kolmantena olevaa eloisaa nopeaa osaa rikastaa kontrapunktinen ote, ja päätöksenä on vakaasti askelta-va Andante.

JOHANN SEBASTIAN BACH (1685–1750): BRANDENBURGILAINEN KONSERTTO NRO 1 F-DUURI BWV 1046; KANTAATTI NRO 82 "ICH HABE GENUG" BWV 82

Vaikka Bachin elämäntyö rajoittui maantieteellisesti suhteellisen suppealle alueelle, hänellä ehti olla useita työnantajia, joiden toiveet ja tarpeet ohjasivat hänen säveltäjäuransa eri vaiheita. Vuosina 1717–23 hän työskenteli musiikinjohtajana Köthenissä, jonka hovi oli reformoitu, eikä kirkkomusiikille ollut kovin suurta tarvetta. Bachin huomio kohdistuikin näinä vuosina intensiivisesti soitinmusiikkiin. Vuodesta 1723 lähtien koko loppuelämänsä Bach toimi Leipzigissä arvostetussa virassa Tuomaskoulun kanttorina ja kaupungin musiikinjohtajana, jolloin kirkkomusiikki nousi hänen työnsä ytimeen.

Köthenissä valmistuneista teoksista maineikkain on kuuden konsertton kokonaisuus, joka tunnetaan Brandenburgilaisina konserttoina. Nimi juontuu siitä, että Bach omisti kokoelman 1721 Brandenburgin rajakreiville

Christian Ludwigille, mutta varsinaisesti teokset oli kirjoitettu Köthenissä tapahtuneita esityksiä varten. Osa konsertoista on sävelletty kuitenkin jo ennen Kötheniä Bachin edellisessä työpaikassa Weimarissa tai muokattu aiemmasta materiaalista. Myös kokoelman avauksesta F-duurikonsertosta tunnetaan varhaisempi ja suppeampi kolmiosainen versio, joka on saattanut toimia Weimarissa sävelletyn kantaatin BWV 208 alkusoittona (sinfoniana). Osa konsertton musiikista Bach käytti myös myöhemmissä, Leipzigissä syntyneissä kantaateissa (BWV 52 ja 207).

F-duurikonsertto on Brandenburgilaisten konserttojen ainoa neliosainen teos; muut ovat kolmiosaisia. Muotoa rikastaa vielä päätösoosan monipolviisuus, kun menuetin kertausten ja triojen lomaan on sijoitettu polonee-

si-jakso. Teos on sävelletty suurelle kokoonpanolle, johon sisältyy kaksi corno di cacciaa (metsästystorvea), kolme oboeta, fagotti, tavallista viulua pienempi ja tässä pientä terssiä ylempäk-si viritetty violino piccolo sekä jousisto ja continuo. Corno di cacciati nousevat esiin jo avausosassa ja tuovat trioli-signaaleineen ja kuvioineen teokseen "ulkoilmasävellyksen" tuntua. Toisena olevassa hitaassa osassa corno di cacciati sen sijaan vaikenevat ja antavat tilaa violino piccolon ja oboen hienovireiselle dialogille. Kolmantena oleva energinen allegro on uusi, Köthenissä valmistunut osa, ja uusi jakso varhaisempaan versioon verrattuna oli myös päätösosan poloneesi-jakso. Bach on jäsentänyt osaa käyttämällä eri jaksoissa erilaista orkestraatiota: menuetissa täyttä soittajistoa, I triossa oboeita ja fagottia, poloneesissa pelkkiä jousia ja continuoa ja II triossa corno di cacciaita ja oboeita.

Kun Bach 1727 aloitti työnsä Leipzigissa, työ kaupungin musiikinjohtajana merkitsi vastuuta kaupungin kahden pääkirkon Thomaskirchen ja Nikolaikirchen musiikista. Varsinkin muutamat ensimmäiset Leipzigin-vuodet olivat paahtavan kiireistä aikaa, jolloin kantaatteja valmistui Bachin muiden sävellystöiden ja velvollisuuksien rinnalla keskimäärin yhden teoksen viikkovauhdilla.

Tähän kiihkeimmän kantaattisäveltämisen kauteen sisältyy myös Bachin tunnetuimpiin kuuluva kantaatti nro 82 Ich habe genug, joka valmistui Neitsyen puhdistautumisjuhlaan helmikuuksi 1727. Alun perin Bach sävelsi kantaatin bassolle, oboelle, jousille

ja continuoille, mutta hän laati teoksesta myöhemmin muitakin versioita. Sopraanolle tehdyssä versiossa alkupe-räinen oboe on vaihtunut huiluksi.

Ich habe genug on viisiosainen symmetrinen kokonaisuus, joka rakentuu kolmesta aariasta ja kahdesta niiden lomaan sijoittuvasta resitatiivista. Huilu on hyvin esillä ääriosissa, joissa se käy henkevää dialogia laulusolistein kanssa. Kantaatin teksti on tuntemattoman tekijän käsialaa, aiheenaan tyyni valmistautuminen kuolemaan ja jopa suoranainen kaipuu tuonpuoleiseen. Keskimmäinen aaria Schlummert ein, ihr matten Augen on yksi Bachin kantaattien tunnetuimmista erillisistä numeroista. Sen avaussanojen (Nukahtakaa, raukeat silmät) musiikillisenä symbolina ovat muutamat pysähdykset taukoihin. Viimeisessä aariassa Ich freue mich auf meinen Tod kaivattu kuolemanläheisyys ja pääsy tuonpuoleiseen nostattaa musiikin iloitseviin tunnelmiin.

Kimmo Korhonen

Aria

Ich habe genug,
ich habe den Heiland, das Hoffen der
Frommen,
auf meine begierigen Arme
genommen;
Ich habe genug!
Ich hab ihn erblickt,
mein Glaube hat Jesum ans Herze
gedrückt;
Nun wünsch ich, noch heute mit
Freuden
von hinnen zu scheiden.

Recitativo

Ich habe genug.
Mein Trost ist nur allein,
dass Jesus mein
und ich sein eigen möchte sein.
Im Glauben halt ich ihn,
da seh ich auch mit Simeon
die Freude jenes Lebens schon.
Laßt uns mit diesem Manne ziehn!
Ach! möchte mich von meines Leibes
Ketten
der Herr erretten;
Ach! wäre doch mein Abschied hier,
mit Freuden sagt ich, Welt, zu dir:
Ich habe genug.

Aria

Schlummert ein, ihr matten Augen,
fallet sanft und selig zu!
Welt, ich bleibe nicht mehr hier,
hab ich doch kein Teil an dir,
das der Seele könnte taugen.
Hier muss ich das Elend bauen,
aber dort, dort werd ich schauen
süßen Friede, stille Ruh.

Aaria

Minulla on kaikki
Olen Vapahtajan, uskovien toivon
ottanut kaipaavaan syliini.

Minulla on kaikki!
Olen katsonut Häneen,
uskoni on painanut Jeesuksen sydämeeni,
nyt toivon iloiten
erkanevani maan päältä: minulla on kaikki!

Resitatiivi

Minulla on kaikki!
Ainoa lohtuni on,
että Jeesus minulle
ja minä hänelle kuulun.
Kun uskoni laitan Häneen,
näen yhdessä Simonin kanssa
jo toisen elämän riemun.
Antakaa tämän miehen jo edetä!
Ah! jos minut ruumiini kahleesta
Herrani vapauttaisi.

Ah! jos olisi lähtöni hetki jo käsillä
iloiten sanoisin, maailma, sinulle:
minulla on kaikki!

Aaria

Nukkukaa, uniset silmät,
sulkeutukaa rauhausasti, autuaasti.
Maailma, en tänne enää jää,
ei minulla ole sinussa paikkaa,
joka sieluani ravitsisi.
Täällä kurjuudelle rakennan,
mutta siellä, siellä, vielä nään
raukean levon, hiljaisen rauhan.

Recitativo

Mein Gott! wenn kömmt das schöne:
Nun!
Da ich im Friede fahren werde
und in dem Sande kühler Erde
und dort bei dir im Schoße ruhn?
Der Abschied ist gemacht,
Welt, gute Nacht!

Aria

Ich freue mich auf meinen Tod,
ach, hätt' er sich schon eingefunden.
Da entkommen ich aller Not,
die mich noch auf der Welt gebunden.

Anonyymi runoilija

Resitatiivi

Jumalani! milloin tulee se riemu:
Nyt!
jolloin rauhaan matkata saan
ja viileän maan multiin
ja siellä, vierelläsi, rinnallasi levätä?
Hyvästit jo jätin.
Maailma! hyvää yötä.

Aaria

Riemuitsen kuolemastani!
Ah! jospa jo olisin sen löytänyt.
Siellä vapautuisin tuskasta,
joka minut vieläkin maailmaan kahlitsee.

Suom. Kimmo Pihlajamaa
Laura-tietokanta; www.siba.fi/laura

ERICH HÖBARTH

Wienissä syntynyt Erich Höbarth on tunnettu monien merkittävien wieniläisten orkesterien ja yhtyeiden viulistina ja kapellimestarina. Hän opiskeli Wienin konservatoriossa, Wienin musiikkikorkeakoulussa ja Salzburgin Mozarteumissa.

Höbarth soitti toista viulua legendaarisessa Végh-kvartetissa 1978–1989 ja ykkösviulua Mosaiques-kvartetissa vuodesta 1987. Konserttimestarina hän on toiminut Wienin sinfonikoissa, Wienin jousiseksetissä, Nikolaus Harnoncourtin Concentus Musicus -orkesterissa ja András Schiffin Capella Andrea Barcassa. Sveitsiläisen Camerata Bern -jousiorkesterin musiikillisena johtajana Höbarth työskenteli 2001–2009.

Höbarth on tehnyt monia palkittuja levytyksiä, kuten Gramphonelle palkitun Haydn-levyn Mosaiques-kvartetin kanssa.

Erich Höbarth on toiminut Leipzigin konservatorion viulunsoiton professorina vuodesta 2013.

SOILE ISOKOSKI

Soile Isokoski on yksi kansainvälisesti arvostetuimmista sopraanoista. Mitavalla urallaan hän on tehnyt yhteistyötä monien huippuorkestereiden kanssa ja saavuttanut laajaa suosiota ooppera- ja konserttilavoilla.

Isokoski opiskeli Sibelius-Akatemiassa ja valmistui sieltä vuonna 1984. Ensikonserttinsa hän piti 1986, jonka

jälkeen menestyi mm. Lappeenrannan laulukilpailussa sekä BBC Singer of the World-kilpailussa.

Suomen Kansallisoopperassa Isokoski debytoi La Bohèmen Mimin roolissa ja on sen jälkeen esiintynyt menestyksekkäästi mm. Wienin, Hampurin, Berliinin ja Baijerin valtionoopperoissa, La Scalassa, Opéra Bastillessa, Covent Gardenissa ja Metropolitanissa. Hän vierailee säännöllisesti myös monilla kansainvälisillä musiikkijuhlilla.

Isokoskella on laaja konserttiohjelmisto, ja hän on pitänyt lukuisia lied-konsertteja ympäri maailmaa. Hän on levyttänyt pianisti Marita Viitasalon kanssa useiden suomalaisten ja pohjoismaalaisten säveltäjien sekä Schubertin, Schumannin ja Richard Straussin teoksia. Isokosken levytyksille on myönnetty mm. Gramophone Editor's Choice Award-, MIDEM Classical Award- sekä BBC Music Magazinen Vuoden levy-palkinnot.

Ansoistaan taiteilijana ja suomalaisen musiikin hyväksi tekemästään työstä Isokoskelle myönnettiin vuonna 2002 Pro Finlandia -mitali. Valtion säveltaidepalkinnon hän sai vuonna 2005. Vuonna 2008 Soile Isokoskelle myönnettiin Wienissä kamarilaulajattaren arvonimi ja 2011 hänet promovoiitiin Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan kunniatohtoriksi.

AAPO HÄKKINEN

Aapo Häkkisen muusikon ura alkoi kuorolaulajana, ja kolmetoistavuotiaana hän ryhtyi opiskelemaan myös cembalon soittoa. Sibelius-Akatemiassa Häkkinen opiskeli cembaloa Elina Mustosen johdolla ja urkuopetusta antoi Olli Porthan. Häkkinen täydensi opintojaan Amsterdamin Sweelinck-konservatoriossa Bob van Asperenin johdolla sekä Pariisissa Pierre Hantain kanssa. Häkkinen pääsi oppiin myös tunnetulle alankomaalaiselle cembalisti ja urkuri Gustav Leonhardtille.

Opintojen jälkeen Häkkinen menestyi monissa kilpailuissa – saksalainen yleisradioyhtiö Norddeutscher Rundfunk palkitsi hänet 1997 italialaisen musiikin tulkinnoistaan ja 1998 hän sai toisen palkinnon Bruggen kansainvälisissä cembalokilpailuissa.

Häkkinen on esiintynyt mm. Berliinin Konzerthausissa, Tokion Suntory

Hall'ssa, Hyogo Performing Arts Centerissä sekä Dresdenin musiikki-juhilla, Utrechtin vanhan musiikin festivaaleilla, Bergenin kansainvälisillä musiikkijuhlilla ja Lontoon Lufthansa-festivaaleilla.

Myös ahkerana kamarimuusikkona tunnettu Häkkinen on tehnyt yhteistyötä monien suomalaisorkesterien lisäksi esimerkiksi kamarikuoro Musica Aeternan, Novosibirskin filharmonisen kamariorkesterin sekä Tallinnan Barokkiorkesterin kanssa.

Esiintymisten ohella Häkkinen opettaa Sibelius-Akatemiassa ja pitää mestarikursseja. Hän on Helsingin Barokkiorkesterin sekä Musiikkitalon vanhan musiikin sarjan taiteellinen johtaja. Vanhan musiikin ilmiöitä Häkkinen käsittelee myös omassa ohjelmassaan Classic FM-radiokanavalla. Urkujen ja cembalon lisäksi Häkkinen soittaa myös klavikordia ja fortepianoa.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestarina on vuodesta 2013 toiminut Hannu Lintu. Häntä ennen RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Kaudella 2017–2018 RSO juhlii 90-vuotissyntymäpäiväänsä – 10-jäseninen Radio-orkesteri esiintyi ensim-

mäisen kerran 1.9.1927 Aleksanterinkatu 46:n studiossa, Helsingissä. Muutama vuosi myöhemmin aloitettiin myös julkinen konserttitoiminta ja sinfoniaorkesterin mitat RSO saavutti Paavo Berglundin ylikapellimestarikaudella 1960-luvulla. Nyt orkesteri nauttii suosiosta niin konserttikävijöiden määrän kuin menestyneiden levytysten ja kiertueidenkin suhteen. Täyttöaste Musiikkitalon konserteissa oli vuonna 2016 95 % ja verkossa sekä television äärellä konsertteja seurasi yli 1,4 miljoon-

naa katsojaa. Radiolähetyksien kuulijoi-
ta oli n. 100 000 lähetystä kohti.

Suurten klassis-romanttisten mestari-
riteosten ohella RSO:n ohjelmisto si-
sältää runsaasti nykymusiikkia ja or-
kesteri kantaesittää vuosittain useita
Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtä-
viin kuuluu myös koko suomalaisen or-
kesterimusiikin taltioiminen kantanau-
hoille Yleisradion arkistoon. Kaudella
2017–2018 orkesteri kantaesittää kuusi
Yleisradion tilaamaa teosta. Lisäksi oh-
jelmassa on kolmen oopperan konsert-
tiesitykset, ensimmäinen oma RSO-
festivaali ja keskeisiä viulukonserttoja
1900-luvulta.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin,
Ligetin, Eötvösin, Sibeliuksen, Ha-
kolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen,
Kaipaisen ja Kokkosen teoksia sekä
Launiksen Aslak Hetta -oopperan
ensilevytyksen. Orkesterin levy-
tyksiä on palkittu mm. BBC Music
Magazine -, Académie Charles Cros'n
ja MIDEM Classical Award -palkinnoilla.
Sibeliuksen Lemminkäisen ja Pohjolan
tyttären levytys oli Gramophone-
lehden Critic's Choice joulukuussa 2015.
Lisäksi levytys toi RSO:lle ja Hannu
Linnulle kotimaisen Emma-palkinnon
Vuoden klassinen albumi 2015 -katego-
riassa. Kaudella 2017–2018 julkaistavat
levyt sisältävät teoksia Sibeliukselta,
Prokofjevilta, Lindbergiltä ja Bartókilta.
RSO esiintyy myös Ylen tuottamassa
dokumentissa, joka esittelee säveltai-
teemme varhaisia modernisteja.

RSO konsertoi säännöllisesti ympä-
ri maailmaa. Kaudella 2017–2018 or-
kesteri tekee Hannu Linnun johdol-
la Euroopan kiertueen mm. Berliiniin,
Kölniin ja Madridiin. RSO:n kotikanava

on Yle Radio 1, joka lähettää orkeste-
rin kaikki konsertit yleensä suorina lä-
hetyksinä niin Suomesta kuin ulko-
mailtakin. Yle Areenassa (yle.fi/areena)
voi konsertteja kuunnella sekä katsella
korkealaatuisen livekuvan kautta. Yle
Teemalla nähdään sunnuntaisin RSO:n
konserttitaltiointeja, jotka uusitaan
myös Yle TV 1:ssä.